

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Ing. V. H.**, zastoupeného JUDr. Markétou Vaňkovou, advokátkou, se sídlem Poštovská 6, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, odbor územního a stavebního řízení se sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno, za účasti: **I. Strotera s.r.o.**, IČ 29284155, se sídlem U Vodárny 3148/23 Brno, zastoupené Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, **II. Z. H.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 11. 1. 2013, č. j. MMB/0001158/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0423540/2012,

t a k t o :

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

IV. Osoba zúčastněná na řízení I. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

V. Osoba zúčastněná na řízení II. **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení (dále jen „žalovaný“), ze dne 11. 1. 2013, č. j. MMB/0001158/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0423540/2012, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Žabovřesky, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“), ze dne 29. 10. 2012, č. j. MCBZAB 10460/12/OS/TAMP, sp. zn. STU/02/07943/12/TAMP, a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

I. Podstata věci

Stavební úřad rozhodnutím ze dne 29. 10. 2012, č. j. MCBZAB 10460/12/OS/TAMP, sp. zn. STU/02/07943/12/TAMP, podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a § 5 a § 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, vydal společnosti Strotera s.r.o. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení I.“) stavební povolení pro stavbu bytového domu v místě stávajícího rodinného domu, retenci dešťových vod na pozemcích parc.č. 2337, 2338/2 k.ú. Žabovřesky, přípojky inženýrských sítí a vjezd na pozemcích parc.č. 3299/1 a 3300 k.ú. Žabovřesky. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním.

V rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že stavební úřad dospěl ke správnému závěru, když žalobcem podané námitky vyhodnotil s odkazem na § 114 odst. 2 stavebního zákona jako námitky týkající se umístění stavby, které mohly být uplatněny v územním řízení, a proto k nim nepřihlédl. Žalovaný konstatoval, že předložená projektová dokumentace stavby má náležitosti dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, je úplná a komplexně zpracovaná podle požadavků platných právních předpisů. Součástí projektové dokumentace k vydání stavebního povolení nejsou již diagramy zastínění a oslunění ve vztahu k sousedním nemovitostem, neboť tyto posudky jsou jedním z dokladů pro řádné posouzení navrhované stavby, vzhledem k jejímu objemu, vazby na sousední stavby, umístění stavby v daném místě apod. Pro předmětnou stavbu bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 25. 4. 2012, sp. zn.: STU/02/0275/15/TAMP. Předložená projektová dokumentace ke stavebnímu řízení je v souladu s ověřenou dokumentací

předloženou v územním řízení a je v souladu s podmínkami územního rozhodnutí o umístění stavby.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítal, že žalovaný se vůbec nezabýval jeho námitkami, řádně uplatněnými ve stavebním řízení, které byly nesprávně posouzeny již stavebním úřadem. Žalobce poukázal na to, že nebyl seznámen se zahájením územního řízení a s podklady pro vydání územního rozhodnutí neboť mu bylo nesprávně doručováno veřejnou vyhláškou. Stavební úřad za situace, kdy mu byl znám okruh účastníků územního řízení, což je zřejmé z řízení o stavebním povolení, v rozporu se zásadou dobré správy doručoval toliko veřejnou vyhláškou. Žalobce se proto s územním rozhodnutím seznámil až ve stavebním řízení, kdy se opakovaně dostavoval k nahlédnutí do správního spisu, které mu bylo umožněno až dne 14. 9. 2012. Žalobce dne 31. 8. 2012 podal námitky. Dne 15. 10. 2012 předložil stavebnímu úřadu znalecký posudek M. T., soudního znalce z oboru zdravotnictví, hygieny-hlučnosti a osvětlení, který vyvrátil kladné závěry posudků, předložených stavebníkem v územním řízení. Z tohoto znaleckého posudku jednoznačně vyplývá, že budou porušeny hodnoty zastínění jeho domu stanovené technickou normou a tím jednoznačně dojde ke zhoršení pohody bydlení v tomto domě. Stavební úřad nemůže tuto skutečnost obcházet odkazem na jiné řízení a je povinen se jí zabývat i ve stavebním řízení.

Námitka žalobce je námitkou proti projektové dokumentaci a taková námitka tudíž může být namítána i ve stavebním řízení. Zásada koncentrace se v tomto případě neuplatní. Žalobce dále v odvolání příkladným výčtem ustanovení vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“), poukázal na celkovou nezákonnost stavebního povolení. Protože porušení zákonnosti převažuje nad zásadou koncentrace, stavební úřad byl povinen z úřední povinnosti zkoumat soulad stavby s obecnými požadavky na výstavbu ve smyslu citované vyhlášky. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228. Tím, že tak stavební úřad nepostupoval, zatížil rozhodnutí o stavebním povolení vadou, způsobující jeho nepřezkoumatelnost. Také žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce a tudíž i jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu zrušil, a setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky vycházejí z nesprávného pochopení postupů při umísťování a povolování staveb zakotvených stavebním zákonem. Všechna tvrzení uváděná v žalobě se týkají územního řízení, a nesouvisí se stavebním řízením. Právě otázka zastínění souvisí s umístěním stavby a je řešena v územním řízení. Stavební úřad postupoval v souladu s § 85 stavebního zákona, když žadateli, obci a dotčeným orgánům doručoval jednotlivě a ostatním účastníkům doručoval veřejnou vyhláškou. Žalovaný se s postupem stavebního úřadu ztotožnil a tento svůj postup odůvodnil na str. 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný neshledal žádný důvod pro zrušení stavebního povolení, neboť bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení I.

Osoba zúčastněná na řízení I. uvedla, že ze strany žalobce se jedná o šikanózní návrh, neboť veškeré námitky se týkají územního řízení. Přesto se stavební úřad v rámci podnětu k provedení přezkumného řízení námitkami žalobce důkladně a konkrétně zabýval a neshledal je důvodnými. V rámci stavebního řízení se jimi stavební úřad už zabývat nemohl, neboť by jednal v rozporu se zákonem. Nemovitost žalobce je nadto v katastru nemovitostí evidována jako stavba pro výrobu a skladování a není určena k bydlení.

Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že jí v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě vzniká nenahraditelná majetková újma, včetně poškození jejího dobrého jména. Poukázala také na skutečnost, že v důsledku provedené demolice objektu byly zjištěny závažné stavebně – technické závady na sousedních objektech č.p. 60 a č.p. 64, které v souvislosti se zimním obdobím mohou vést ke škodám na majetku jejich vlastníků a omezit jejich užívání. Zástavba na ulici, která byla do roku 1919 součástí předměstské vsi Žabovřesky, je tvořena převážně domky, postavenými v době před první světovou válkou. Sociální status jejich stavebníků je vedl k maximální úspornosti výstavby, což se projevilo na kvalitě materiálu i konstrukcí. Takto zapříčiněné nedostatky a poruchy vyšly najevo po demolici objektu č.p. 62 obnažením zakrytých konstrukcí a částí domu č.p. 64.

Z těchto důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud projednal žalobu přednostně, protože zejména riziko škod na objektech sousedících se stavbou je hodno zvláštního zřetele soudu.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

S ohledem na přiznaný odkladný účinek a poměry (havarijní stav sousedního objektu) v místě stavby považuje soud za rozumné rozhodnout v tomto případě o žalobě přednostně, tedy mimo pořadí věcí, jak připouští § 56 odst. 1 s.ř.s. Toliko tak lze zajistit smysluplnost soudního přezkumu a také umožnit v souvislosti se soudním přezkumem efektivně řešit poměry v místě stavby.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.

Krajský soud předesílá, že předmětem soudního přezkumu je v nyní projednávané věci rozhodnutí o stavebním povolení vydané ve stavebním řízení a nikoliv rozhodnutí o umístění stavby vydané v územním řízení (rozhodnutí o umístění stavby ze dne 25. 4. 2012, sp. zn.: STU/02/0275/15/TAMP), ani způsob doručování v územním řízení, jež jeho vydání předcházelo.

Krajský soud poznamenává, že je mu známa praxe doručování veřejnou vyhláškou v územním řízení, která ve smyslu zásady *vigilantibus iura scripta sunt*, klade na vlastníky sousedních nemovitostí dotčených budoucí stavbou zvýšené nároky ve smyslu střežení svých práv. Tato praxe se může v řadě případů jevit jako nekorektní vůči sousedům; vyplývá však z § 87 odst. 1 stavebního zákona (ve znění stavebního zákona účinného od 1. 1. 2013 pak již jen v řízeních s velkým počtem účastníků). Pokud měl žalobce za to, že mu bylo v územním řízení nesprávně doručováno, měl právo uplatnit proti územnímu rozhodnutí opravný prostředek, případně poté i žalobu podle § 65 s.ř.s. Žalobní námitka týkající se nesprávného doručování veřejnou vyhláškou v územním řízení tak směřuje proti jinému, než žalobou napadenému rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce ve stavebním řízení písemně dne 31. 8. 2012 a při ústním jednání dne 3. 9. 2012, vznesl námitky týkající se zastínění jeho domu povolovanou stavbou. Svou námitku opřel i o závěry znaleckého posudku ze dne 8. 10. 2012, soudního znalce M. T., o jehož předložení ve stavebním řízení není sporu. Na této argumentaci setrval ve všech následujících fázích řízení a učinil ji předmětem žalobní námitky. V žalobě dále poukazoval na to, že stavební úřad měl dodržení požadavků na zastínění a dalších požadavků vyhlášky č. 268/2009 Sb., poprvé zmiňovaných až v odvolání, zkoumat i z úřední povinnosti, bez ohledu na tzv. zásadu koncentrace, která vyplývá z § 114 odst. 2 stavebního zákona. Z poměrně stručné argumentační části odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé,

že žalovaný k námitce žalobce týkající se zastínění vyslovil právní názor, že ji nebylo třeba vypořádat ve stavebním řízení věcně, neboť obsahově se jedná o námitku, která měla být žalobcem vznesena v územním řízení. Dále je z rozhodnutí o odvolání zřejmé, že žalovaný nepřihlédl ke konkrétním odvolacím námitkám porušení požadavků vyhlášky č. 268/2009 Sb., neboť je žalobce poprvé vznesl až v odvolání a nikoliv v rámci řízení v prvním stupni.

Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona se k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, nepřihlíží.

Klíčovou žalobní námitkou je nesprávnost právního závěru žalovaného, resp. stavebního úřadu, že s ohledem na zásadu koncentrace vyplývající z § 114 odst. 2 stavebního zákona, není povinen vypořádat námitku žalobce týkající se zastínění jeho domu a tím narušení pohody bydlení. Při jejím posouzení vyšel krajský soud z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Ao 4/2008-110, dostupného na www.nssoud.cz, který se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k zásadě koncentrace ve stavebním právu tak, že „...zásada koncentrace je jednou ze základních procesních zásad, která se uplatňuje různou měrou v soudním řízení i správním řízení v širším slova smyslu. Racionální podstata této zásady spočívá především v zájmu na rychlosti a hospodárnosti řízení a také v ochraně třetích osob spoléhajících v nezměnitelnost určitého právního stavu. Pro stavební zákon a jím upravená řízení a postupy je typické, že je do něho promítnuta zásada koncentrace v různých podobách. Nový stavební zákon je postaven v zásadě na dvou typech koncentrace, totiž na koncentraci časové a koncentraci věcné. ... Koncentrace časová spočívá ve stanovení okamžiku, do něhož musí být námitka uplatněna, přičemž k později uplatněným námitkám se nepřihlíží. V procesu pořizování územního plánu je vyjádřena v § 47 odst. 2 (připomínky k zadání územního plánu), § 48 odst. 2 (připomínky a námitky ke konceptu) a § 52 odst. 3 nového stavebního zákona (připomínky a námitky k návrhu územního plánu). V případě zásad územního rozvoje se jedná o § 39 odst. 2, u regulačního plánu jde o § 67 odst. 1. V územním řízení je časová koncentrace pro vznesení námitek a připomínek obsažena v § 89 odst. 1, ve stavebním řízení v § 112 odst. 1 nového stavebního zákona. ... Věcná koncentrace spočívá v omezení okruhu námitek, které jsou v daném řízení přípustné, což je opodstatněno odlišným předmětem jednotlivých řízení a postupů dle stavebního zákona. Zároveň tyto postupy a řízení spolu věcně souvisejí, chronologicky na sebe navazují a jsou závazné pro navazující postupy a řízení dle stavebního zákona. V rámci řízení o zásadách územního rozvoje se tak nepřihlíží k námitkám a připomínkám ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto při schválení politiky územního rozvoje (§ 39 odst. 3 nového stavebního zákona), v řízení o územním plánu se nepřihlíží k námitkám a připomínkám ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto při schválení zásad územního rozvoje (§ 52 odst. 4) a v řízení o regulačním plánu se nepřihlíží k námitkám a připomínkám ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto v územním plánu nebo v zásadách územního rozvoje (§ 67 odst. 4).

V územním řízení nelze uplatnit námitky k věcem, o kterých bylo rozhodnuto při vydání územního nebo regulačního plánu (§ 89 odst. 2), ve stavebním řízení se nepřihlíží k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, pořizování regulačního plánu, vydání územního opatření o stavební uzávěře či o asanaci území [§ 114 odst. 2, srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008-81 (Okresní soud v Karlových Varech), kde se v části III/b zdejší soud vyjádřil k důvodům věcné koncentrace ve stavebním řízení zavedené v § 61 odst. 1 větě třetí starého stavebního zákona]...“ (shodně viz dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2013, č. j. 4 As 7/2013-30 a v něm citovaná judikatura).

Otázka zachování kvality prostředí a zastínění je upravena prováděcími vyhláškami ke stavebnímu zákonu, kterými jsou vyhláška č. 501/2006, o obecných požadavcích na využívání území (§ 20, a dále zejména § 25 citované vyhlášky), která stanoví obecné požadavky při umísťování staveb. Dále jde o § 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., odkazující na české technické normy. Z citovaných vyhlášek vyplývají požadavky, které ve svém souhrnu slouží mimo jiné k zajištění a ochraně tzv. pohody bydlení, ke které patří i vzájemné odstupy staveb a zastínění stávajících místností novou stavbou. Odstupy staveb a zastínění stávajících objektů jsou pak dány výškovými, resp. objemovými parametry stavby umísťované v daném území.

Stanovení podmínek týkajících se výšky a polohy stavby je předmětem územního řízení, a to již s ohledem na nutnost posouzení souladu zamýšlené stavby s regulativy vyplývajících s územně-plánovací dokumentace (§ 90 písm. a) stavebního zákona) a s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s požadavky na využívání území (§ 90 písm. c) stavebního zákona). Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna, a to na základě územního rozhodnutí, tzn. jsou stanoveny její objemové parametry včetně počtu podlaží a výšky budovy.

K námitkám směřujícím proti výšce, resp. objemu stavby, když tyto parametry byly z hlediska dodržení obecných požadavků na výstavbu, posuzovány v územním řízení, tak nelze přihlížet ve stavebním řízení, a to s ohledem na zásadu koncentrace věcné, vyplývající z výše citovaného § 114 odst. 2 stavebního zákona.

Také dílčí žalobní námitce poukazující na to, že žalovaný se měl z úřední povinnosti zabývat dodržením dalších požadavků vyhlášky č. 268/2009 Sb. (§ 6 odst. 4, § 10 písm. j), § 12, § 13, § 18 odst. 2 § 31 odst. 1), které měly způsobit nezákonnost stavebního povolení, poprvé zmíněných žalobcem až v odvolání, krajský soud nepřisvědčil. Odkazoval-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „...[p]okud by účastníci uplatnili po koncentrační lhůtě námitky zásadního charakteru (tj. zejména porušení právního předpisu), takové uplatněné skutečnosti by správní orgán musel řešit i mimo koncentrační lhůtu (ovšem nikoli z titulu námitky, ale z titulu zákonnosti rozhodnutí)...“, je z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu zřejmé, že citovaný závěr byl vysloven nad

rámec posuzované věci. Především byly pro krajský soud určující závěry pozdější výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, která platnost zásady koncentrace časové, vyplývající z § 112 odst. 1 stavebního zákona nijak nezpochybnila.

K možnosti realizace procesních práv účastníků stavebního řízení, spočívajících v právu vznášet námitky nedodržení zákonných požadavků, z § 112 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námitky, popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. Povinnost žalovaného věcně vypořádat námitky poukazující na nezákonnost stavebního povolení (jiné námitky by z povahy věci byly bezpředmětné) až v odvolání, by pak podle krajského soudu popřelo stavebním zákonem stanovenou zásadu koncentrace časové, tedy omezení časové možnosti (procesní) namítat nedodržení zákonných požadavků. Postup žalovaného tak byl v souladu s výše vymezenou koncentrační zásadou, která představuje v intencích citovaného závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 4/2008-110 promítnutí zásady koncentrace časové.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, žalobou napadené rozhodnutí netrpí namítanou nepřezkoumatelností, neboť stavební úřad ani žalovaný nepochybili, pokud s odkazem na § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřihlédli ve stavebním řízení k námitce týkající se zastínění, neboť se jedná o námitku související s umístěním stavby. Žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem, pokud se nezabýval námitkami porušení dalších požadavků vyhlášky č. 268/2009 Sb., neboť byly poprvé vzneseny až v odvolání. Vzhledem k uvedenému krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení I. a II. pak krajský soud rozhodl shodně tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele

hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. ledna 2014

JUDr. David Raus, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová